

JULIA QUINN

BRIDGERTON

VICONTELE CARE MĂ IUBEA

POVESTEA LUI ANTHONY

Traducere din limba engleză și note
ELENA ARHIRE

LITERA
București

Prolog

Anthony Bridgerton știuse dintotdeauna că va muri de tânăr.

O, nu copil fiind. Micul Anthony nu avusese niciodată motive să se gândească la propria condiție de muritor. Primii lui ani de viață reprezentaseră perfecțiunea pentru un băiețel, încă din ziua în care se născuse.

Într-adevăr, Anthony era moștenitorul unui rang de viconte cu o îndelungă tradiție și avuție. Dar, spre deosebire de majoritatea cuplurilor din lumea aristocrației, Lord și Lady Bridgerton erau foarte îndrăgostiți unul de celălalt și întâmpinaseră nașterea fiului lor nu ca venirea pe lume a unui moștenitor, ci mai degrabă a unui copil.

Astfel că nu existau alte petreceri, sărbători și celebrări în afară de cele în care mama și tata se minunau în fața fiului lor.

Lord și Lady Bridgerton erau părinți tineri – Edmund abia împlinise 20 de ani și Violet avea doar 18 –, dar erau raționali și în putere și își iubeau fiul cu o înflăcărare și un devotament cum rareori vedeai în cercurile lor sociale. Spre groaza propriei mame, Violet insistase să aibă chiar ea grijă de băiat, iar Edmund nu adera-se niciodată la atitudinea generală care spunea că tații nu trebuiau nici să-și vadă, nici să-și audă copiii. Îl lua pe cel mic în drumeții lungi pe câmpurile din Kent, îi vorbea despre filosofie și poezie înainte ca el să fi apucat măcar să înțeleagă sensul cuvintelor și îi spunea câte o poveste în fiecare seară înainte de culcare.

Cum vicontele și vicontesa erau atât de tineri și de îndrăgostiți, nu a fost vreo mare surpriză pentru nimeni atunci când, la doi ani după nașterea lui Anthony, a venit pe lume un frate mai mic, botezat Benedict. Edmund își adaptase numai decît rutina zilnică, astfel încît să plece cu ambii fii prin peregrinările lui și petrecuse o săptămână întreagă închis în grajduri, lucrînd cu pielarul lui ca să conceapă un rucsac special în care îl purta pe Anthony în spate, în timp ce pe Benedict îl ținea în brațe.

Colindau pe câmpuri, traversau pârâie și le povestea lucruri minunate despre flori perfecte și cerul senin și albastru, despre cavaleri în armuri strălucitoare și domnițe aflate în primejdie. Violet obișnuia să izbucnească în rîs atunci când se întorceau toți trei răvășiți de vînt și cu pielea sărutată de soare, iar Edmund spunea:

– Vedeți? Iat-o aici pe domnița noastră în primejdie. Trebuie neapărat să o salvăm.

Iar Anthony se arunca în brațele mamei lui, chicotind, în vreme ce jura să o apere de dragonul care scuipa flăcări și pe care îl văzuseră la „doar trei kilometri de aici pe drumul care ducea în sat”.

– La trei kilometri de aici pe drumul care duce în sat? murmură Violet, asigurându-se că păstra un ton al vocii cuprins de groază. Doamne sfinte, ce m-aș face eu fără trei bărbați puternici care să mă apere?

– Benedict este bebeluș, răspundea Anthony.

– Dar o să crească mare, îi spunea ea întotdeauna, ciufulindu-i părul, la fel cum ai crescut și tu. Și cum o să mai tot crești.

Edmund se purta mereu cu copiii lui cu aceeași afecțiune și devotament, dar noaptea târziu, când Anthony strîngea la piept ceasul de buzunar al familiei Bridgerton (primit atunci când împlinise opt ani de la tatăl lui, care îl primise la aniversarea lui de opt ani de la tatăl *lui*), îi plăcea să creadă că relația pe care o avea cu tata era doar un pic mai specială. Nu pentru că Edmund îl iubea pe el cel mai mult; deja până în clipa aceea, frații Bridgerton erau în număr de patru (Colin și Daphne veniseră pe lume aproape împreună), iar Anthony știa foarte bine că toți copiii se bucurau de o iubire nespusă.

Nu, lui Anthony îi plăcea să creadă că relația cu tatăl lui era specială doar pentru că el îl cunoștea de cel mai mult timp. La urma urmei, indiferent de cît timp îl cunoștea Benedict pe tatăl lor, Anthony va avea întotdeauna doi ani mai mult. Și șase față de Colin. Cât despre Daphne, ei bine, pe lângă faptul că era fată (cumplit!), ea îl cunoștea pe tata cu mai puțin de opt ani decît el și, îi plăcea să-și reamintească, așa va fi mereu.

Edmund Bridgerton era, pur și simplu, centrul lumii lui Anthony. Era înalt, umerii îi erau lați și era în stare să meargă călare de parcă ai fi zis că se născuse în șa. Știa întotdeauna răspunsurile la întrebările de aritmetică (chiar și atunci când profesorul nu le știa), nu vedea motivul pentru care fiii lui să nu aibă o căsuță în copac (apoi o construisese chiar el), iar rîsul lui era din acelea care îți făcea inima să-ți crească în piept.

Edmund îl învățase pe Anthony să meargă călare. Îl învățase pe Anthony să tragă. Îl învățase să înoate. Mai degrabă îl însoțise în persoană la Eton decît să-l trimită într-o trăsură împreună cu slujitorii, așa cum sosiseră cei mai mulți dintre viitorii prieteni ai lui Anthony, iar atunci când îl observase pe Anthony privind agitat prin școala ce avea să îi devină noua casă, purtase o discuție deschisă cu fiul lui, asigurându-l că totul va fi bine.

Și așa era. Anthony știa că va fi bine. La urma urmei, tatăl lui nu mințea niciodată.

Anthony își iubea mama. La naiba, probabil că și-ar fi tăiat și o mână dacă astfel s-ar fi asigurat că ea era bine și în siguranță. Dar pe măsură ce creștea, tot ceea ce făcea, fiecare realizare, fiecare țel, fiecare speranță și vis... toate erau pentru tatăl lui.

Și apoi, într-o zi, totul se schimbă. Era ciudat, va cugeta el mai târziu, felul în care viața unui om se putea schimba într-o clipită, cum totul putea să fie într-un anumit fel acum, iar în clipa imediat următoare să... nu mai fie.

Se întîmplase pe vremea când Anthony avea 18 ani, venise acasă în vacanța de vară și se pregătea pentru primul an la Oxford. Urma

să facă parte din All Souls College¹, la fel ca tatăl lui, iar viața îi era atât de senină și de efervescentă pe cât putea fi viața unui tânăr de 18 ani. Descoperise femeile și, poate cu adevărat minunat, ele îl descoperiseră pe el. Părinții lui continuau fericiți să facă copii, adăugându-i familiei pe Eloise, Francesca și Gregory, iar Anthony se străduia din răputeri să nu își dea ochii peste cap când trecea pe coridor pe lângă mama lui... însărcinată cu al *optulea* copil! În opinia lui Anthony, să faci copii la vârsta lor era un pic cam prea indecent, dar își păstra părerile pentru el.

Cine era el să pună la îndoială înțelepciunea lui Edmund? Poate că își va dori și el să aibă mai mulți copii la înaintata vârstă de 38 de ani.

Era seara târziu când Anthony află vestea. Se întorcea acasă împreună cu Benedict dintr-o plimbare lungă care îi lăsase și câteva vânătăi și tocmai trecea pragul ușii de la Aubrey Hall, ancestrala reședință a familiei Bridgerton, când își zări sora de zece ani așezată pe podea. Benedict era încă în grajduri, după ce pierduse un pariu stupid cu Anthony, ale cărui condiții îi cereau să se ocupe de ambii cai.

Anthony se opri brusc când o văzu pe Daphne. Era și așa foarte ciudat să o vadă pe sora lui stând pe jos în mijlocul holului principal. Era chiar cu atât mai ciudat faptul că plângea.

Daphne nu plângea niciodată.

– Daff, spuse el șovăitor, prea tânăr ca să știe ce să facă atunci când plângea o femeie și întrebându-se dacă va ști vreodată, ce...

Dar înainte să apuce să-și termine fraza, Daphne înălță capul, iar durerea sfâșietoare din ochii ei mari căprui îl străfulgeră de parcă ar fi fost secerat de un pumnal. Se trase împleticit cu un pas în spate, știind că ceva nu era în regulă, nu era deloc în regulă.

– A murit, șopti Daphne. *Papa* a murit.

Pentru o fracțiune de secundă, Anthony fu sigur că nu auzise bine. Nu se putea ca tatăl lui să fi murit. Alți oameni mai mureau

¹ Unul dintre cele 39 de colegii independente din cadrul Universității Oxford (n.tr.)

tineri, cum i se întâmplase unchiului Hugo, dar unchiul Hugo fusese mărunțel și firav. Bine, cel puțin mai mărunțel și mai firav decât Edmund.

– Te înșeli, îi spuse el lui Daphne. Trebuie să te înșeli.

Ea scutură din cap.

– Mi-a spus Eloise. El a... a fost...

– A fost *ce*, Daphne?

Anthony știa că nu ar fi trebuit să o scuture așa pe sora lui, în timp ce ea plângea în hohote.

– O albină, șopti ea. A fost înțepat de o albină.

Pentru un moment, Anthony nu reuși să mai facă altceva decât să se uite lung la ea. În cele din urmă, cu o voce răgușită și greu de recunoscut, spuse:

– Omul nu moare de la o înțepătură de albină, Daphne.

Ea nu spuse nimic, ci rămase pur și simplu pe podea, înghițind în sec, convulsiv, în încercarea de a-și stăpâni lacrimile.

– A mai fost înțepat și înainte, adăugă Anthony, ridicând tot mai mult vocea. Eram cu el. Am fost înțepați amândoi. Am dat peste un cuib de albine. Eu am fost înțepat în umăr. Pe neașteptate, ridică mâna ca să atingă locul în care fusese înțepat cu atâția ani în urmă. Adăugă în șoaptă: El, în braț.

Daphne doar îl privi lung cu o expresie ciudat de absentă pe chip.

– S-a făcut bine, insistă Anthony. Putea să audă panica din propria voce și știa că o speria pe sora lui, dar îi era imposibil să se controleze. Omul nu moare de la o înțepătură de albină!

Daphne clătină din cap și păru brusc că ochii ei întunecați parcă aveau o sută de ani.

– A fost o albină, spuse ea cu o voce seacă. Eloise a văzut tot. El stătea pur și simplu acolo, iar în minutul următor nu mai... nu mai...

Anthony simți cum ceva foarte straniu se clădește înăuntrul lui, de parcă mușchii stăteau să îi străpungă pielea.

– În minutul următor nu mai *ce*, Daphne?

– Nu mai era.

Ea păru uluită de propriile vorbe, la fel de uluită pe cât se simțea și el.

Anthony o lăsa pe Daphne în hol și urcă scările, câte trei deodată, până ce ajunsese la dormitorul părinților lui. Sigur tatăl lui nu era mort. Omul nu putea să moară de la o înțepătură de albină. Era imposibil. Curată nebunie! Edmund Bridgerton era tânăr, voinic. Era înalt, cu umeri lați, mușchi puternici și, pentru numele lui Dumnezeu, nici o neînsemnată de albină nu îl putea doborî.

Dar când Anthony ajunsese în coridorul de la etaj, își dădu seama, după tăcerea mormântală a celor peste zece slujitori care zăboveau pe acolo, că situația era gravă.

Iar chipurile lor compătimitoare... tot restul vieții va fi bântuit de chipurile acelea compătimitoare.

Se gândise că va fi nevoie să dea din coate ca să își facă drum până în camera părinților lui, dar slujitorii se dădură la o parte de parcă ar fi fost niște picături de apă din Marea Roșie. Iar când Anthony deschise ușa, știu.

Mama lui stătea pe marginea patului, fără să plângă, fără să scoată măcar vreun sunet, ținând pur și simplu mâna tatălui lui, în timp ce se legăna ușor înainte și înapoi.

Tatăl lui era nemișcat. Nemișcat ca...

Anthony nu-și dori nici măcar să se gândească la cuvânt.

– Mami? spuse el pe un ton gătit.

Nu îi mai spusese așa de ani buni; ea era „mama” de când el plecase la Eton.

Ea se întoarse ușor, de parcă îi auzise vocea răsunând de undeva dintr-un tunel nesfârșit de lung.

– Ce s-a întâmplat? șopti el.

Ea clătină din cap, cu ochi cumplit de pierduți.

– Nu știu, spuse ea.

Buzele îi rămaseră ușor întredeschise, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar apoi uită să o mai facă.

Anthony făcu un pas în față, cu mișcări bizare și smucite.

– Nu mai este, șopti Violet în cele din urmă. Nu mai este, iar eu... o, Doamne, eu... Își puse o mână pe burtică, plină și rotundă în așteptarea copilului. I-am spus... o, Anthony, i-am spus...

Părea că stă să se frângă. Anthony își înăbuși lacrimile care îi ardeau ochii și îi înțepeniseră un nod în gât, apoi se apropie.

– Este în regulă, mami, spuse el.

Dar știa că nu era în regulă.

– I-am spus că trebuia să fie ultimul, spuse ea cu răsufletarea în-tretăiată, suspinând pe umărul lui. I-am spus că nu pot să mai duc încă o sarcină, că trebuie să fim atenți și că... O, Doamne, Anthony, ce n-aș da să fie aici și să-i mai pot oferi încă un copil. Nu înțeleg. Pur și simplu, nu înțeleg...

Anthony o ținu în brațe cât plânse. Nu spuse nimic: părea inutil să caute cuvinte care să descrie devastarea din inima lui.

Nici el nu înțelegea.

Medicii sosiră mai târziu în seara aceea și se declarară nedumeriți. Mai auziseră de asemenea situații, dar niciodată la cineva atât de tânăr și de puternic. El era atât de plin de viață, atât de puternic; nimeni nu avea de unde să știe. Era adevărat că fratele mai mic al vicontelui, Hugo, murise pe neașteptate cu un an înainte, dar astfel de lucruri nu erau neapărat o trăsătură de familie și, în plus, chiar dacă Hugo murise singur sub cerul liber, nimeni nu observase vreo înțepătură de albină pe pielea lui.

Pe de altă parte însă, nici nu se uitase cineva.

Nimeni nu avea de unde să știe, continuă medicii să spună din nou și din nou, până când Anthony își dori să-i strângă de gât pe toți la un loc. În final, îi invitase să plece și o puse pe mama lui în pat. Fusesse nevoie să o mute într-unul dintre dormitoare neocupate; ea devenise agitată la gândul de a dormi în patul pe care îl împărțise atâția ani cu Edmund. Anthony reuși să-și trimită la culcare și cei șase frați, spunându-le că urmau să discute de dimineață, că totul va fi bine și că va avea grijă de ei, așa cum și-ar fi dorit tatăl lor.

Apoi intră în încăperea în care se odihnea trupul neînsufletit al tatălui lui și îl privi. Se uită și se tot uită la el, privindu-l lung ore în șir, abia clipind.

Iar când ieși din cameră, ieși de acolo cu o viziune nouă asupra propriei vieți și cunoștințe noi despre propria condiție de muritor.

Edmund Bridgerton murise la 38 de ani. Iar Anthony chiar nu-și putea închipui ca îl va depăși vreodată pe tatăl său în vreun fel, nici măcar la anii trăiți.

Capitolul 1

Desigur, tema craiului a mai fost discutată anterior în cronica de față, iar autoarea a ajuns la concluzia că există crai și crai.

Anthony Bridgerton este un Crai.

Un crai (cu literă mică) este tânăr și necopt. El se laudă cu isprăvile lui, se poartă cu o nesfârșită nerozie și se crede periculos pentru femei.

Un Crai (cu majusculă) știe că este periculos pentru femei.

El nu se laudă cu isprăvile lui pentru că nu are nevoie. Știe că bărbații și femeile deopotrivă vor șușoti despre el pe la colțuri și, în realitate, ar prefera să nu se mai șușotească deloc despre el. El știe cine este și ce a făcut; pentru el, orice alte relatări sunt inutile.

El nu se poartă ca un netot pentru simplul motiv că nu este unul (nu mai mult decât te-ai aștepta de la toți reprezentanții genului masculin). Are puțină răbdare cu slăbiciunile societății și, la drept vorbind, de cele mai multe ori autoarea nu poate spune că îl condamnă pentru asta.

Iar dacă acest lucru nu îl descrie la perfecție pe viconte-le Bridgerton... fără doar și poate, cel mai eligibil burlac din actualul sezon social, autoarea va pune de îndată condeiul jos. Singura întrebare este: va fi anul 1814 sezonul

în care, în sfârșit, viconte să cedeze splendidei beatitudini a căsătoriei?

Autoarea crede că...

Nu.

Ziarul de societate al doamnei Whistledown

20 aprilie 1814

– Te rog să nu-mi zici, spuse Kate Sheffield fără să întrebe pe cineva în mod special, că scrie din nou despre viconte Bridgerton.

Sora ei vitregă Edwina, mai tânără cu aproape patru ani, ridică privirea din ziarul cu o singură pagină.

– De unde îți dai seama?

– Chicotești de parcă ai luat-o razna.

Edwina chicoti, făcând să se cutremure divanul cu damasc albastru pe care erau așezate amândouă.

– Vezi? spuse Kate și o înghionti ușor în braț. Mereu chicotești atunci când scrie despre vreun crai condamnat.

Dar Kate zâmbi larg. Puține lucruri îi plăceau mai mult decât să-și tachineze sora. În glumă, firește.

Mary Sheffield, mama Edwinei, și mama vitregă a lui Kate de aproape optsprezece ani, ridică privirea din broderia ei și își împinse ochelarii mai sus pe nas.

– De ce tot râdeți voi două acolo?

– Kate este supărată că doamna Whistledown scrie din nou despre viconte cel libertin, explică Edwina.

– Nu sunt supărată, spuse Kate, chiar dacă nu o asculta nimeni.

– Despre Bridgerton? întrebă Mary absentă.

Edwina încuviință.

– Da.

– Scrie mereu despre el.

– Eu cred că îi place pur și simplu să scrie despre crai, comentă Edwina.

– Bineînțeles că îi place să scrie despre crai, i-o întoarse Kate. Dacă scrie despre oameni plictisitori, nu-i mai cumpără nimeni ziarul.

– Nu este adevărat, răspunse Edwina. Chiar săptămâna trecută a scris despre noi, iar Dumnezeu știe că nu suntem cei mai interesanți oameni din Londra.

Kate zâmbi la naivitatea surorii ei. Poate că Edwina și Kate nu erau cei mai interesanți oameni din Londra, dar Edwina, cu părul ei de culoarea untului și ochii de un uluitor albastru-deschis, fusese deja numită „Neasemuita anului 1814“. Pe de altă parte, Kate, cu părul ei de un castaniu banal și ochii de un câprui comun, era cunoscută drept „sora mai mare a Neasemuitei“.

Bănuia că existau și porecle mai rele. Măcar nu începuse încă nimeni să îi spună „sora fată bătrână a Neasemuitei“. Ceea ce era cu mult mai aproape de adevăr decât orice și-ar fi dorit să recunoască membrii familiei Sheffield. La 20 de ani (aproape 21, dacă voiai să fii scrupulos de sincer în privința asta), Kate era un pic cam bătrână ca să se bucure de primul ei sezon în Londra.

Dar chiar nu avuseseră de ales. Familia Sheffield nu era înstărită nici pe vremea când trăia tatăl lui Kate, iar de când murise, cu cinci ani în urmă, ele fuseseră obligate să facă și mai multe economii. Cu siguranță nu ajunseseră la sapă de lemn, dar erau nevoite să se uite la fiecare bănuț și să fie atente cu fiecare liră.

În situația lor strâmtorată, familia Sheffield putea să adune fondurile necesare doar pentru o singură călătorie la Londra. Costa bani să închiriezi o casă – o trăsură – și să angajezi numărul strict necesar de slujitori pe perioada sezonului. Mai mulți bani decât își putea permite să cheltuiască de două ori. La cum stăteau lucrurile, fuseseră nevoite să economisească bani cinci ani la rând pentru a-și mai permite această călătorie la Londra. Iar dacă fetele nu aveau succes pe piața matrimonială... ei bine, nimeni nu le va arunca în închisoarea datornicilor, dar vor fi nevoite să privească spre viitorul unei vieți petrecute în liniște și într-o sărăcie de bonton în vreo căsuță încântătoare din Somerset.

Și iată cum fetele erau nevoite să-și facă debutul în același an. Se decisese că momentul cel mai logic era când Edwina tocmai împlinea 17 ani, iar Kate, aproape 21. Lui Mary i-ar fi plăcut să aștepte până când Edwina împlinea 18 ani și să fie puțin mai matură, dar